

Μόνο γὰ νὰ τοὺς κάμω νὰ πιστέψουν ὅτι
Θὰ χτίσω τὸ γιοφύρι δίχως στὰ θεμέλια
Νὰ χτίσουν ὀλοζώντανη καὶ τὴ Σμαράγδω;
Μὰ ποῦ νὰκούσουνε καὶ ποῦ νὰ μὲ πιστέψουν!
Σὰ λυσσασμένοι χύμιζαν νὰ μὲ ξεσκίσουν,
Κι' ἂν μὲ θωρήτε ἀκόμα ζωντανὸ μπροστὰ σας,
Εἶναι γιατί φοβήθηκαν πῶς τὸ γιοφύρι
Δὲ θὰ χτιστῇ, ἂν ἐγὼ ἀπὸ πάνου τοὺς δὲν εἶμαι.
Ποῦθε νὰ φύγω; μὲ τί τρόπο ἀπὸ δῶ μέσα
Κρυφὰ νὰ βγάλω τὴ Σμαράγδω, ποῦ φυλάνε
Κ' ἔχουν τὸ σπῖτι ὅλο ζωσμένο μὴν τοὺς φύγη;
Βῆμα νὰ κάμῃ πῶς θὰ φύγη, ἀπόφαση ἔχουν
Κι' αὐτὴν καὶ τὸ παιδί μας καὶ τὴν ἴδια εἰσένα
Μὲς στὸ ποτάμι νὰ σὰς πνίξουνε. Τὸ βλέπεις
Πῶς δὲν εἶναι στὸ χέρι μου; νὰ τήνε σώσω.
Κόσμος ποῦ θάνατο προσμένει ὥρα τὴν ὥρα
Στὸ θάνατό της κρέμασε κάθε του ἐλπίδα,
Καὶ δὲν πιστεύουν πῶς θὰ χτίσω τὸ γιοφύρι.
"Ο,τι μπορῶ θὰ κάμω, μήπως τὴ γλυτώσω,
Μὰ ὅλα τοῦ κακοῦ θὲ νὰ πᾶν· θέλω δὲ θέλω,
Τῆς μάγισσας τὰ λόγια θὰ γενοῦνε κ' ἔργα.

ΣΜΑΡΑΓΔΩ

Μάννα μου πάει, τέλιωσε
Κ' ἔφυγε κάθε ψέμα.
"Ο χάρος μὲ θεμέλιωσε
Στοῦ ποταμοῦ τὸ ρέμα.
Κλάψε με, μάννα, κλάψε με
Κι' ἀποχαιρέτησέ με.
Γιὰ πεθαμένη γράψε με
Καὶ νεκροστόλισέ με.
Φέρτε μου τὸ παιδάκι μου
Νὰ τὸ πρωτοφιλήσω,
Πρὶν ὅλο τὸ φαρμάκι μου
Στὰ χεῖλιά μου τὸ χύσω.
"Ονειρο ἦταν καὶ πέταξε
Σὰν ὄνειρο ἡ χαρὰ μου,
Θωμᾶ μου· ἡ τύχη μου ἔταξε
Χαρὲς καινούργιου γάμου.

(Στ' ἄλλο φύλλο τελειώνει).

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΣΙΕΡΙΑΝΣ

παλαίθει νὰ βασταχτεῖ ἀπὸ τὸν ἕνα τῶν τεσσάρων
στήλων ποὺ κρατοῦνε τὴ σκεπὴ τῆς ντραγασιᾶς.

Σὰν πεινασμένος κάπρος ὁ Κόλιας τὴ σέρνει,
ὅξω καὶ προσπαθεῖ νὰ ξελύσει τὰ βραχιόνια της
ἀπὸ τὸ στήλο ποῦ τὸν ἀγκυλιάζουν.

«Κάτου, κάτου, ἄκαρδη!», ἔλεγε θολωμένος.

Μὰ ἐκεῖνη γδέρνει τὰ χέρια της στοὺς ρόλους
καὶ στὶς χοντρές φλοῦδες τοῦ ξύλου κι ἀναστενάζει
παρακαλώντας τὸν νὰ τὴν ἀφήσει νὰ φύγει.

Μὲ ἕνα δυνατὸ σάλεμα τὴν ξεκολνᾷ καὶ τὴν
κρεμάει ἐπὶ στὸν ἀέρα, σφίγγοντάς τὴν γύρω στὸν
ἀστράγαλο μὲ τὰ χέρια, μὲ τὸ κεφάλι κάτου καὶ
μὲ τὰ πόδια πάνου. Ἡ Μήλιω κουνάει τὰ χέρια
στὸν ἀέρα νὰ πιαστεῖ ἀπὸ πουθενὰ καὶ ἡ ζάλη κα-
τεβαίνει στὸ κεφάλι της τὸ ἀναποδογυρισμένο. "Ε-
κλαιγε ἀσυγκράτητα.

Ἐάνου ὁ Κόλιας ταράζεται. Σὰ νὰ τὸν εἶχε
πλακώσει σ' ὅλον ἀφτόν τὸ χρόνο ἕνας βραχνᾶς, τὴν
τιναρίζει, καθὼς τὴ βαστάει ἀπὸ τὰ πόδια, πρὸς τὰ-
ψῆλου καὶ σέρνοντάς τὴν μέσα μέσα στὴν ντραγασιᾶ
τὴν ἀγκυλιάζει σὰ μιὰ κούκλα καὶ τῆς γιομίζει τὸ
πρόσωπο ριλιὰ καὶ χάδια.

Εἶταν δυσκολοκατάβλητη ἡ Μήλιω κ' ἐφύς
ξανάρθε στὸν ἑαυτὸ της, μὰ δὲν εἶπε λόγο. Ἵσως
νὰ ἔνοιωσε πῶς ἐκεῖνο ποῦ ἔγινε εἶταν μιὰ ἀπὸ τίς
ἄγριες τρέλλες τοῦ Κόλια.

Τί;—Τόσα κορίτσια ἐπαιχνίδιζε ἀφτός καὶ γιατί
κι ἀφτὴν τάχα ὄχι;..

Μὰ σ' ἕνα ἀναφυλητὸ της σκύβοντας τὸ κεφάλι
τοῦ στὰ ξετραχηλιασμένα καὶ παγωμένα στήθια
της ἐμουρμούρησε μὲ πόνο· «Γιὰ νὰ σὲ δοκιμάσω,
Μήλιω μου...»

Λάρσα, 1905

ΣΠΗΛΙΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΕΦΤΑ ΝΗΣΙΩΝ*)

Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ὄνειρο μέσ' στὴ χαρὰ τοῦ Μᾶν
ὡς τὸν Καβομαλιά,
Σκιάχτρο στὰ Κύθηρα μπροστὰ, κάθε κορφὴ γελᾷ,
Καὶ κάθε ἀκρογιαλιά.

Λάμψεις, Ἰόνιο πέλαγο, σὰ νᾶσαι ἀπὸ διαμάντια·
Μιὰ ὁρμὴ πάντα ὀδηγεῖ
Σὰ χάρδια ἀπ' τὴν Ἑλλάδα σου τὰ κύματά σου ἀγνάντια
Ὡς τοῦ Ἰταλοῦ τὴ γῆ.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ πέλαγο τὰ Ἐφτάνησα χαράζουν
Πλασμένα ἀπ' τὸν ἀφρό,
Καὶ ἐψώνονται καὶ πλέκονται σεμνά, κι ἀναγαλλιάζουν,
Καὶ στήσανε χορό.

Κ' ἡ ἐφτάδιπλὴ δημοφάδα τοὺς ἐφτάφωτη εἶναι πούλια·
Γύρω ὑποταχτικούς
Ἔχουν τοὺς χρυσοδέλφινες καὶ τὰ θαλασσοπούλια
Κ' ἕνα τραγοῦδι ἀκούς :

«Σαράντα χρόνια πέρασαν· ὦ Μάννα μας, ἡ ἀγκάλη
Τοῦ ξένου εἶναι βραχνᾶς.
Αἶμα γιὰ σένα χύσαμε καὶ γίνηκε κοράλλι
Γιὰ σένα· μὴν ξεχνᾷς.

«Τοῦ κακοῦ ὁ ξένος μὲ λογιῆς δολώματα καὶ βρόχια
Καὶ μάγια μᾶς τραβᾷ·
Ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς θησαυρούς, Μάννα, ἡ δική σου φτώχεια
Στοιχίζει πῶς ἀκριβὰ.

«Παρὰ τοῦ ξένου φόρεμα κι ἀρχοντικὸ στεφάνι
Μὲ λάμψη παρισσή,
Κάλλιο, ὦ Μητέρα, νὰ εἴμαστε σὰν τὰ χοιτάρια, φτάνει
Νὰ μᾶς παῖξῃ ἐσύ !

«Ἐμεῖς τὸ πίνουμε τὸ φῶς ἀπ' τὰ διὰ σου μάτια
Ποῦ εἰν' ἥλιος τῆς αὐγῆς,
Καὶ τοῦ κορμιοῦ σου τᾶχραντου τᾶχώριστα κομμάτια,
Μητέρα, εἴμαστε ἔμεῖς.»

Ζάννινθο, χαῖρε, ὀλόανθη, Κεφαλλονιά, δουλεύτρα,
Ὡ Κύθηρα, ὦ Παξοί,
Κ' ἐσὺ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς, ὦ Κέρκυρα, μαγεύτρα,
Καὶ Ἰθάκη ἐσὺ ἀκουστή !

Χοῖρε κ' ἐσὺ τῆς Ρούμειλης γειτόνισσα, ὦ Λευκάδα,
Τοῦ ἀρματωλοῦ φωλιά,
Ἀκόμα τὴν ἡρωϊκὴ σου σπέρνει ἀναιριχάδα
Τοῦ ψάλτη σου ἡ λαλιά.

Τᾶνθια της πάντα ἡ λειμονιά, καὶ πάντα νὰ οἶς ἔχη
Καρπὸς ἡ ἐλιά, νησιά,
Καὶ πάντα ἡ Ἀφροδίτη σας ἀπάνω σας τὰ βρόχη
Τοῦ Ἀπρίλη τὴ θροσιά !

Πάντα, καθὼς ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ θεοῦ Ὁμήρου, ὅς τώρα
Ποῦ ἀνθίζει ὁ Σολωμός,
Καμάρι σας νὰ τᾶχετε τοῦ τραγοῦδιου τὰ δῶρα·
Καὶ ἡ γνώμη σας, ρυθμός.

Σὰ νὰ εἰστε Ἡλύσια, σ' ἐσὺς ἀρχαῖα στοιχεῖα καὶ νέα,
Μανάκια, δοξαστά,
Τοῦ Καποδίστρια ἡ ψυχὴ κι ὁ ἱσμός τοῦ Ὀδυσσεᾶ
Φιλιούνται ταιριαστά.

Ἀμποτε ἀπὸ τὸ ταίριασμα κι ἀπὸ τὸ φίλημά τους
Κάποιος νὰ γεννηθῇ
Πλάστης, ἀπάνω ἀπ' τοὺς γεγεμὸς κι ἀπάνω ἀπ' τοὺς θανάτους,
Μὲ λόγο ἢ μὲ σπαθί !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

*) Τὸ ποίημα τοῦτο ἔγραψε ὁ κ. Παλαμᾶς, καλεσμένος ἀπὸ τὴν «Κερκυραϊκὴ Ἀδελφότητα» ποῦ γιόρ-
τασε τὸ περὶ τὸν Σάββατο στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» τὴν ἑνωσὴ τῆς Ἐφτάνηδος, ἀνήμερα τῆς
Κωσταντίνου. Τὸ ποίημα τὸ εἶπε ὡραῖα στὴν ἴδια τὴ γιορτὴ ἡ δα Εἰμαρμένη Ξανθάκη.